

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΛΑΛΟΙ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοσ# Του
Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων
Πέτρου & Παύλου
Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και
Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738

E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018 1' ΛΟΥΚΑ

Των θεοφόρων πατέρων της εν Νικαία Ζ' Οικουμενικής
Συνόδου. Ναζαρίου και Γερβασίου των μαρτύρων, Κοσμά
του ποιητού, Ιννατίου επισκόπου Μ#θύμνης

Έτος 11^ο Τεύχος 498

"Ο ευαίσθητος"

(Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καστορίας κ.κ. Σεραφείμ,
Υπερίμου και Εξάρχου Άνω Μακεδονίας)

Ευαισθησία και ευαίσθητος είναι δύο έννοιες που τείνουν σήμερα να εκλείψουν, ιδιαίτερα από τον κατεξοχήν ευαίσθητο χώρο της Πατρίδος μας. Τι σημαίνει όμως ευαισθησία και ευαίσθητος άνθρωπος; Ευαισθησία είναι η λεπτότητα εκείνη του νου, της καρδιάς και των αισθήσεων που δεν ζητάει το έκδηλο και το πληθωρικό για να συλλάβει τα μηνύματα των καιρών, να διακρίνει τα πρόσωπα και να γνωρίσει τις ιδέες. Είναι μια χορδή που έχει την ετοιμότητα να πάλλεται ως αύρα λεπτή και «ωσεί σταγών η στάζουσα επί την γην», κατά τον προφητάνακτα Δαβίδ, και να είναι ευεργετική προς πάντες.

Η ευαισθησία δεν είναι μια συναισθηματική κατάσταση, ούτε ένα πέρασμα στο χώρο του ονείρου και των ψευδαισθήσεων, αλλά κυρίως η έλευση της θείας Χάριτος στην καρδιά του ανθρώπου. Όταν αυτή η Χάρη του Θεού επισκεφθεί την καθαρή καρδιά σαν ουράνια δροσιά, τότε ο άνθρωπος συλλαμβάνει όλα τα προβλήματα του κόσμου και με πόνο που είναι συνδεδεμένος με την αγάπη και την ειρήνη, προσεύχεται για όλο τον κόσμο. Ο ευαίσθητος άνθρωπος δεν στέκεται αμέτοχος μπροστά στον πόνο των ανθρώ-

πων. Δεν αποσκοπεί μόνο στη δική του σωτηρία, σύμφωνα με το λόγο του Αποστόλου των Εθνών Παύλου : «μηδείς το εαυτού ζητείω, αλλά το του ετέρου έκαστος», αλλά με την αγάπη και την προσευχή κατανοεί τον πόνο του κόσμου και των συνανθρώπων του και δια της προσευχής προσφέρει αποτελεσματική βοήθεια.

Πόσο συγκλονιστικός είναι ο λόγος του Χριστού : «μακάριοι οι ελεήμονες ότι αυτοί ελεηθήσονται». Ελεημοσύνη δεν είναι μόνο η προσφορά σε είδος, αλλά η καύση της καρδιάς υπέρ πάσης της κτίσεως. Έτσι αποκτάται η πνευματική ευαισθησία, βιώνεται το ορθόδοξο ήθος και δεν υπάρχει η μεγάλη αμαρτία της αχαριστίας και της αγνωμοσύνης.

Είπαν πως οι καιροί μας είναι σκληροί. Σκλήρυναν οι καρδιές των ανθρώπων γι' αυτό και παρατηρούμε καθημερινά τόσες βιαιότητες, τόσα εγκλήματα, ιδιαιτέρως μέσα στην οικογένεια και στο στενό οικογενειακό κύκλο, που φρίττει ο νους του ανθρώπου. Έτσι, εξέλιπε το χαμόγελο και κυριαρχεί η μελαγχολία, έπαψαν οι ευαισθησίες και επικρατούν τα νευρωτικά συμπτώματα. Έτσι, σήμερα περισσότερο από ποτέ, ακούγεται απεγνωσμένα η κραυγή του ανθρώπου «άσε τις ευαισθησίες και προχώρα»...

Κι όμως! Η ευαισθησία είναι ότι πιο ωραίο και μεγάλο, παρήγορο και ευγενικό, έχει να δείξει σήμερα ο κόσμος μας. Είναι μια ακτίνα της Χάριτος του Θεού που έρχεται από τον Πατέρα των φώτων για να φωτίσει την ασέληνη νύκτα της αμαρτίας. Είναι ένα παράθυρο στο μυστήριο της αγάπης του Θεού που θα συνεχίζει να προκαλεί τον άνθρωπο μέχρι της συντελείας του αιώνας και να του λέγει, μαζί με τον μαθητή της αγάπης, «Ο Θεός αγάπη εστί, και ο μένων εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ». Αυτήν την ευαισθησία την βλέπουμε πρωτίστως στο πρόσωπο του ενανθρωπήσαντος Σωτήρος Χριστού :

Να αγκαλιάζει τα παιδιά : «άφετε τα παιδιά έρχεσθαι προς με και μη κωλύετε αυτά» και να τα παρουσιάζει ως τους αθώους μάρτυρες της ανθρωπιάς.

Να αναφέρεται στα πετεινά του ουρανού που δεν σπείρουν, ούτε θερίζουν, αλλά «ο πατήρ ημών ο ουράνιος τρέφει αυτά».

Να συγχωρεί την αμαρτωλή γυναίκα λέγοντάς της : «αφέωνταί σου αι αμαρτίαι».

Να προσκαλεί τον τελώνη Ζακχαίο με τη φράση : «Ζακχαίε σπέυσας κατάβηθι».

Να ανοίγει τη θεανθρώπινη καρδιά Του στη σκοτεινή Σαμαρείτιδα και να την κάνει φωτεινή και ισαπόστολο.

Να αντιτείνει την ώρα της Σταυρώσεως, μέσα από τα μυτερά καρφιά της αχαριστίας, τη συγχωρητικότητα και την προσευχή Του προς τον Ουράνιο Πατέρα λέγοντας : «Πάτερ άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι».

Αιώνες τώρα, ως ο πρεσβύτερος αδελφός και φίλος καρδιακός, να αγκαλιάζει τη γύμνια του καθενός μας και να μας κρατάει κάτω από τις πτέρυγες της στοργής Του, ώσπερ «όρνις τα νοσσία εαυτής υπό τας πτέρυγας».

Ευαίσθητος ο Χριστός, ευαίσθητοι και οι φίλοι του Χριστού, οι Άγιοι της Εκκλησίας μας. Είχαμε Αγίους, έχουμε Αγίους και θα έχουμε έως της συντελείας του αιώνας. Αυτήν την ευαισθησία τη βλέπουμε στους Αγίους του καιρού μας, στον Όσιο Πορφύριο τον Κουσοκαλυβίτη, τον Όσιο Παΐσιο τον Αγιορείτη, τον Όσιο Ιάκωβο της Ευβοίας, τον Όσιο Αμφιλόχιο της Πάτμου, την Οσία Σοφία της Κλεισούρας. Τη συναντούμε σε ελάχιστα πρόσωπα, μετρημένα στα δάκτυλα της μιας χειρός, που είναι παρηγοριά για τον τόπο και την πολύπαθη Πατρίδα μας, που δυστυχώς, δυστυχέστατα, παραπαίει σε φοβερά σταυροδρόμια συγχύσεων. Αυτή η ευαισθησία είναι αποτυπωμένη και στη μορφή του ξεχασμένου ήρωα του Μακεδονικού Αγώνος, Παύλου Μελά.

Ένας τέτοιος ευαίσθητος άνθρωπος ήταν αυτό το παλληκάρι της Μακεδονίας, στο οποίο οφείλουμε πολλά. Ήταν γενναίος, αγαθός, υψηλόφρων, ωραίος στη ζωή και στη

μάχη. Τα ιδανικά του; Η αρετή, η πίστη στο Θεό, η φιλοπατρία και η φλόγα της θυσίας για την Πατρίδα και τον άνθρωπο. Γράφει ο ίδιος στο ημερολόγιό του : «Εκλέγων το στάδιον αυτό, δεν υπήκουσα παρά εις μίαν ιδέαν, να φανώ χρήσιμος εις τον πλησίον και εις τον τόπον μου... Αυτή είναι όλη μου η φιλοδοξία· και όπως κάθε καλός στρατιώτης θέλω να υπηρετήσω την πατρίδα μου και δι' αυτήν να αποθάνω. Καμία δυσκολία δεν θα με σταματήσει... Δεν θα υποχωρήσω ποτέ προ των εμποδίων. Προς το παρόν άλλωστε δεν θα υποστώ εις την Στρατιωτικήν Σχολήν παρά πειθαρχίαν ολίγον σκληράν και μερικώς στερήσεις».

Σ' αυτήν τη σφυρηλάτηση της ευαισθησίας συνέτεινε και το οικογενειακό του περιβάλλον : «Με την άμαξαν πηγαίνω εις το νεκροταφείον, εις του πατρός μου το μνήμα. Κάθομαι ολίγην ώραν παρά τον τάφον του. Αισθάνομαι την ψυχήν του πολύ κοντά μου· ενθυμούμαι με πόσην φωτιά αγαπούσε αυτός την πατρίδα, ενθυμούμαι ότι ωρκίσθην επί του φερέτρου του ν' αποθάνω εν ανάγκη υπέρ αυτής, ενθυμούμαι πόσο μας ελάτρευε και πόσον υπέφερε δια την καταστροφήν του 1897. Όλαι αυτάί αι σκέψεις με δίδουν θάρρος και επαναφέρουν ολίγην γαλήνην εις την ψυχήν μου· διότι σκέπτομαι ότι, και αν φονευθώ, θα επανεύρω την ψυχήν του αγίου εκείνου ανθρώπου. Κόπτω ολίγους μενεξέδες από τον τάφον του». Γι' αυτό και στις 25 Φεβρουαρίου του 1904, από το Βόλο οδεύοντας για τη Μακεδονία, γράφει στη γυναίκα του τα εξής : «ευτυχώς η ανατροφή την οποίαν έλαβα από τον λατρευτόν μου πατέρα και τα πολυάριθμα παραδείγματα πατριωτισμού και θάρρους φυσικού, αλλ' ιδίως ηθικού, τα οποία συνήνητησα εις την αγαπητήν, την αγίαν σου οικογένειαν, μ' εβοήθησαν».

Άλλο σημαντικό σημείο της ευαισθησίας αυτού του ανθρώπου, που έρχεται να παλέψει με το πνεύμα του ψεύδους και της απάτης που κυριαρχούσε τότε αλλά και στις ημέρες μας, είναι το τίμιο όνομα που κληρονόμησε από τον πατέρα του και η καθαρότητα της πολιτείας του : «Δεν αφήνω περιουσίαν εις την οικογένειάν μου, αλλ' έχω συναίσθησιν ότι αφήνω εκείνο, το οποίον εκληρονόμησα από τον πατέρα μου άθικτον, όνομα τίμιον και αγαπητόν».

Η ευαισθησία αυτή και ιδιαίτερα για την πολύπαθη και μαρτυρική Μακεδονία, τον κάνει να αφήσει τις απολαύσεις, την οικογενειακή του θαλπωρή, την προσωπική του ανέλιξη και σταδιοδρομία και να φθάσει στη Μακεδονία σαν ουράνιος άγγελος για να παρηγορήσει και να συντρέξει τους πονεμένους Μακεδόνες. «Αναλαμβάνω αυτόν τον αγώνα με όλην μου την ψυχήν και με την ιδέαν ότι είμαι υποχρεωμένος να τον αναλάβω. Είχα και έχω την ακράδαντον πεποίθησιν ότι δυνάμεθα να εργασθώμεν εν Μακεδονία και να σώσωμεν πολλά πράγματα. Έχων δε την πεποίθησιν ταύτην, έχω και υπέρτατον καθήκον να θυσιάσω το παν όπως πείσω και Κυβέρνησιν και κοινήν γνώμην περί τούτου».

Όταν φθάνει στην Μακεδονία, αντιμετωπίζει πολλές δυσκολίες· οι κατακτητές, η παρουσία των Βουλγάρων, ο φοβισμένος λαός, οι δύσκολες καιρικές συνθήκες και πολλές άλλες αντιξοότητες, τις οποίες περιγράφει η ευαίσθητη καρδιά του μέσα στις επιστολές που γράφει στη γυναίκα του την Ναταλία. Έχει όμως ως συνοδούς ακαταμάχητα όπλα, που είναι η πίστη στο Θεό και η εμπιστοσύνη στην πρόνοιά Του καθώς και η αγάπη του προς την Πατρίδα. Αυτοί οι παράγοντες δίνουν φτερά στα πόδια του και τον γεμίζουν με ανείπωτη χαρά στην επιτέλεση του χρέους του. «Η πεποίθησις αύτη (ότι ο Θεός ευλογεί το έργον μας) μάς έδωκε δυνάμεις υπερανθρώπους και, χωρίς να το εννοήσωμεν σχεδόν, εβαδίσαμεν επί 9 ώρας, έκαστος φέρων βάρος 15-20 οκάδων... Το ψύχος είναι δριμύτατον. Τα πόδια μας παγωμένα, διότι η πυκνότατη δρόσος επάγωσε και περιπατούμεν επί πάγου... Απόψε θα βαδίσωμεν επί 5 ½ ώρας δια να φθάσωμεν ως το Πέραμα, εις την συμβολήν του Γρεβενίτικου και του Αλιάκμονος... Δεν φαντάζεσαι πόσον ανυπομο-

νώ να φθάσω εκεί... Όταν συλλογίζομαι ότι ίσως με βοηθήσει ο Χριστός να επιτύχω, νομίζω ότι μου έρχεται τρέλα. Τι χαρά... και τι ευτύχημα δια την Πατρίδα, η οποία... θα ιδή ότι... ημπορεί να κάμη ώστε να παύση αυτός ο παμβουλγαρισμός εις τα μέρη εκείνα».

Η ευαισθησία του ακόμη φαίνεται και στη συμπεριφορά του προς τους κατοίκους αυτών των περιοχών, εχθρούς και φίλους. Τους αγκαλιάζει όλους με την αγάπη του, αναπτερώνοντας το ηθικό τους. Αυτή η ευαισθησία είναι αποτυπωμένη σε μια επιστολή που έστειλε από τα Κορέστεια στις 16 Μαρτίου 1904. «Αδελφοί, ημείς που ήλθαμεν από τας Αθήνας δια να σας βοηθήσωμεν, εφέραμε μαζί μας μόνον αγάπην, πατριωτισμόν και παλληκαριά ... Θα σας βοηθήσωμεν να υπερασπισθήτε κατά των ατιμιών των Βουλγάρων και, αν είναι ανάγκη, και κατά των ατιμιών των Τούρκων. Ημείς δεν θα σας βιάσωμεν να μας ακολουθήσετε, όπως σας έκαμαν οι Βούλγαροι. Αυτοί ... το καλοκαίρι δια της βίας σας εσήκωσαν μόνον και μόνο δια να δείξουν εις την Ευρώπην ότι η Μακεδονία είναι βουλγαρική και ολόκληρος επανεστάτησε και ... άφησαν τους Τούρκους και έκαψαν τα χωριά σας. Εμείς όπλα θα δώσωμεν δωρεάν εις όσους μας ζητήσουν. Αλλά και εκείνους που δεν θα μας ζητήσουν, θα τους αγαπώμεν και θα τους προστατεύωμεν ... θα πολεμούμε στήθος με στήθος και πρώτα θα πέφτωμεν ημείς και έπειτα σεις».

Σήμερα, 114 χρόνια μετά το μαρτυρικό του τέλος, το μήνυμα του Παύλου Μελά είναι χαρακτηριστικό και συγχρόνως αποκαλυπτικό, αν θέλουμε πράγματι να μας γράψει η ιστορία και να μην μας διαγράψει ο Θεός από το βιβλίο της ζωής.

Ζητούνται ευαίσθητοι που θα θυσιάζονται για την Πίστη και την Πατρίδα, αντί να θυσιάζουν αυτά τα δύο στο βωμό του συμφέροντος, για μια θέση εξουσίας, για λίγο χρήμα.

Ζητούνται ήρωες, καρδιές καιόμενες για τον Χριστό και την Πατρίδα, που θα είναι έτοιμοι να ζημιωθούν, να απορριφθούν, να χλευασθούν και να γίνουν θέατρο «και αγγέλους και ανθρώπους», όπως πολύ σοφά μας παραδίδει ο πολύπαθος Απόστολος Παύλος.

Ζητούνται μάρτυρες, που θα τολμήσουν να πολιτευτούν αντιορθολογικά, αντικοσμικά και να ονειρευτούν παράλογα, όπως ο Παύλος Μελάς και όλη η ένδοξη χορεία των Μακεδονομάχων.

Ζητούνται μωροί δια Χριστόν, για να περπατήσουν μέσα στην αφρισμένη θάλασσα της απιστίας και της αθεΐας, που θα μοιράσουν την αλήθεια, τη δικαιοσύνη, το ψωμί, τον Χριστό στον ά-ύπνο, στον ά-φιλο, στον ά-θεο άνθρωπο της εποχής μας.

Ζητούνται, τελικά, ευαίσθητοι, που θα γίνουν πνευματική μάχαιρα για να καθάρισουν όλα τα ζιζάνια που φύτρωσαν στον αιματοβαμμένο αυτό τόπο, που θα γίνουν «άλας της γης», «πόλις επάνω όρους κειμένη» και φως, σύμφωνα με τον λόγο του Χριστού.

Ζητούνται ευαίσθητοι, που θα τους διακρίνει η αγωνία για τον τόπο αυτό, για τον Χριστιανό, για τον άνεργο, για τον πτωχό που ζητάει μια διέξοδο για ένα καλύτερο μέλλον.

Ζητούνται ευαίσθητοι για...

Δεν είναι για όλους ο λόγος αυτός,
δεν είναι για όλους το όνειρο αυτό,
είναι μόνο για λίγους...

Για της λεβεντιάς τον άνθρωπο, σαν τον Παύλο Μελά!

Τι θα έλεγε άραγε σήμερα με όσα γίνονται στην πολύπαθη πατρίδα μας; ...